

Sreda, 3. decembar 2003.

Svedok Sulejman Tihčić

Svedok Ahmet Zulić

Svedok B-1021

Otvorena sednica

Optuženi je pristupio Sudu

Početak u 9.05 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA MEJ: Izvolite. Gospodine Tihčiću, hvala vam što ste se vratili. Gospodine Milošević, da li želite da ovom svedoku postavite još neka pitanja?

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Naravno da želim. Evo, na primer na strani 3 u drugom pasusu kažete: "Tokom ljeta i jeseni 1990. godine već je bilo jasno da će u izborima pobediti nacionalne stranke. Ja sam sve više kontaktirao sa ljudima SDA i sve više pomagao u gradu jer se radilo o ljudima koji su bili nepismeni ...

prevodioci: Molimo da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: "U političkom smislu tako i uopće". Da li se iz ovoga sasvim jasno vidi da vi niste bili član SDA od samog početka?

SVEDOK TIHČIĆ – ODGOVOR: Kad je u pitanju Bosanski Šamac, formalno, možda jedno dva meseca nakon osnivačkoga inicijativnog odbora ja sam pristupio u SDA. Ali sam sa njima radio ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Na drugoj strani, u 4 pasusu izneđu ostalog kažete da je stranka u to vreme, devedesete, bila popunjena uglavnom od sitnih privrednika, ljudi bez ugleda u šamačkoj sredini i Muslimana koji su bili "došlje", kako ih vi zovete, upotrebljavam vaš izraz. Odakle su oni bili, ovi koje nazivate došlje?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Koji su doselili u Bosanski Šamac koji nisu starosjedinci. Iz raznih mjesta iz Bosne. I tako ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Iz Bosne?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Iz Bosne, eto, možda, ne znam da li je neko bio iz Sandžaka. I taj, ja, bio je jedan iz Sandžaka.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi na 4 strani pojačavate ovu izjavu, kažete: "Došlje," to jest, ljudi koji su doselili u Šamac, koji nisu poznavali duh Šamca i njegovih Muslimana, to jest. "Bili su nešto tvrda linija od one šamačke linije Muslimana". Je li tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Član stranke niste bili ni u vreme održavanja osnivačke skupštine septembra 1990. godine koja je održana u Spomen domu u Bosanskom Šamcu. Prisutan je bio i Alija Izetbegović. Je li tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vaše kolebanje da pristupite SDA pojačalo se, kako kažete, razmimoilaženjem između Alije Izetbegovića s jedne strane i Adila Zulfikarpašića i Tunje Filipovića, mislite na Muhameda Filipovića pretpostavljam, s druge strane?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: To su bile odriježene dileme koje sam i ja, kao i mnogi drugi, imao kad je došlo do rascjepa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi ste bili mnogo bliži idejama Filipovića i Zulfikarpašića, pretpostavljam.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: U tom vremenu, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: S obzirom da ste juče, kad ste svedočili o vojnim aktivnostima unutar stranke govorili o nekakvim odbrambenim aktivnostima unutar SDA, kako objašnjavate činjenicu o kojoj govorite na strani 7, prvi pasus u šestom redu, kažete da su u tom smislu organizovani stručni seminari i da ste vi iz opštinskog odbora slali ljude na diverzantsku obuku.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: To su bili, ja ne znam tačno šta se tamo radilo, a znam da su jedno dva-tri člana išla, čini mi se, u Doboju ili u Tešanj, i da

je neko iz Sarajeva dolazio i objašnjavao kako se, koliko znam, prave planovi, kako se te jedinice formiraju i tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, diverzantska obuka se zna šta znači. Vi kažete vrlo precizno diverzantska.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije bila diverzantska ...

prevodioci: Molimo da pravite pauzu između pitanja i odgovora.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste koristili taj izraz diverzantska obuka. Jesu ti ljudi odgovorni za sva ona diverzantska dejstva na području opština o kojima sam vam juče postavljao pitanja? Evo, vi mi odgovorili da niste znali i da ne znate ko ih je izvršio.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nisam, mi smo pretpostavljali da je to učinila JNA, odnosno obavještajna služba njena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi na istom mestu kažete da niste verovali koncepciji odbrane iz Doboja, dakle, iz regionalnog centra SDA već ste više okrenuli saradnji sa HDZ u Slavoniji, je l' tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Mi smo jednostavno videli da je Doboju daleko, da te obrambene pripreme nisu nešto kvalitetne, da ne mogu pokriti dolje Šamac koji je udaljen 70 kilometara, pa imajući u vidu sve što se događa, posebno nakon događaja i zločina u Bijeljini i jugoistočnoj Bosni, onda smo se okrenuli HDZ malo više i ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, juče ste negirali postojanje bilo kakvog vojnog ustrojstva unutar SDA. Međutim, u vašim zabeleškama sasvim jasno stoji da ste oformili krizni štab koji upravo vi sami nazivate komandom, upotrebljavate reč komanda, koja je već tada, kako vi navodite, ustrojila ratni plan. To možete da vidite na strani 7 vaših zabeleški.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ja sam i tada rekao da su svi predsednici općinskih organizacija SDA bili šefovi tih kriznih štabova. Formalno se tako zvao, Krizni štab, al' unutra, unutar sebe nije imao ono što bi trebalo da imaju krizni štabovi, jer se radilo o malobrojnoj grupaciji Muslimana u gradu. U općini smo činili sedam do osam posto, nismo imali strukturu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Tihicu, to ste juče objašnjavali sasvim drukčije. Ovde lepo i jasno kažete: "Istovremeno smo

formirali krizni štab," upotrebljavate reč precizno, "komandu, te ustrojili potrebna dokumenta kao što su ratni plan i slično".

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Što ne pročitate cjelinu tog materijala? Zna- te, mi smo dobili iz Sarajeva, gdje kaže šta treba da imamo, znate, i to se može sve formirati i nazvati komanda i tako dalje u nekim velikim mjestima i velikim općinama gdje ima puno stanovništva. I dobiješ papire u kojima kaže trebaš imati komandu. I mi to zovemo komandom, a u stvarnosti to je sve prazno, nema iza toga strukture, nema ljudi, nema vojnika, nema ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To ne pišete. Kažete sasvim drukčije. E, sad mi recite, s obzirom da se radi o kraju 1990. godine i početku 1991. godine, da li je nesporno, za razliku od vašeg jučerašnjeg svedočenja, da ste već tada se spremali za rat? Jer šta će vam inače ratni plan?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Prvo, to nije 1990. godine, znate, i nismo se mi spremali za rat.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da ste napravili ratni plan.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: To nije bilo 1990. godine, to je bilo pred sami rat kad smo dobili takve instrukcije u kojima kaže da treba da imamo krizni štab, da treba da imamo komisiju za sigurnost, da ona treba da napravi taj plan odbrane, itd.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, nema vremena da vam čitam ovo sve što ovde piše, ali kad vi tako tvrdite, ovde piše drugačije, to lako može da se uporedi. Kada govorite o osobi koju ste imenovali na čelo te vojne komande na području Šamca, Aliji Fitozoviću, koga smo juče pominjali više puta vi navodite, što inače ni u izjavi ni u svom jučerašnjem svedočenju niste, da se radilo o osobi koja je imala sklonosti ka alkoholu, da je bila ekstremna, naklonjena Hrvatima, jel' tako? To sve piše na strani 7.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Pa vidite, to je relativno koliko je ko naklonjen alkoholu ili Hrvatima. Svi su, na neki način bili, manje ili više, kad su Muslimani u pitanju, opredjeljeni ili na jednu ili drugu stranu. Eto, kao što znate, jedni su bili za Četvrti odred, bili su naklonjeni Srbima. Alija Fitozović je bio za ovu bosansku stranu, a tada su Hrvati isto gurali bosansku stranu, pa zato sam to i rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali znači vi ste, kao vodeći čovek stranke, vojnu komandu poverili ekstremisti i alkoholičaru i čoveku koji je naginjao hrvatskoj opciji, to izjavljujete.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije tako, iz smisla izjave tako se ne može zaključiti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nema smisao, nego piše tačno: "Na kraju smo prihvatili rešenje u vidu ličnosti Vitozovića koji u sredini, zbog malo više sklonosti prema alkoholu, nije baš visoko kotirao. Važio je za nešto ekstremniju osobu".

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Eto, vidite, ja sam rekao "nešto ekstremniju", a ne ekstremnu. Razlika je velika.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, razumem, to je sasvim objašnjivo u samom tekstu. Na istoj strani navodite kako ste tada verovali u pomoć Hrvata i Hrvatske u slučaju napada kao što je, sami navodite, to bilo u Bosanskom Brodu, jer su velike snage HV bile stacionirane u Slavanskom Šamcu. Je li tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ja sam vjerovao da u slučaju da JNA napadne da će nam s hrvatske strane pomoći, međutim, nije do toga došlo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, jesu li hrvatske snage učestvovala u dejstvima u Bosanskom Brodu?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ne znam ja šta se dešavalo u Bosanskom Brodu. Znam da u Šamcu nisu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, kad govorite o opstrukciji i ne odazivanju Muslimana pozivima u rezervni sastav JNA, juče ste rekli da ne znate za poziv Alije Izetbegovića koji sam ja pomenuo ...

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nisam rekao da ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi ovde kažete, citiram vas: "U skladu sa pozivom Alije Izetbegovića, Muslimani, izuzev jednog broja domaćih izdajnika, nisu se odazivali niti služenju vojnog roka niti rezervi". Je li tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Tako je. Alija Izetbegović je rekao da ne idemo služiti vojsku, ja sam to juče rekao, ne može biti drugačije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, nisu se odazivali ni redovnom služenju vojnog roka ni rezervi na osnovu poziva.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nakon što je Jugoslovenska narodna armija napala Hrvatsku i tamo sve što se dešavalo, normalno da nismo željeli da mi učestvujemo u napadu na Hrvatsku, da naši momci tamo ginu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To vas niko nije ni zvao. Radilo se, dakle, neposredno o pozivu Izetbegovića i svi koji mu se nisu povinovali, bili su izdajnici. Vi ih tako kvalifikujete. Da to utvrdimo.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Mi smo tu poslušali legalne vlasti Bosne i Hercegovine, Alija Izetbegović je tad bio legalna vlast, predsjednik Predsjedništva.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I ta se odluka odnosila na Muslimane?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Odnosila se na sve građane Bosne i Hercegovine, sada neki su je poslušali, drugi nisu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Juče ste govorili o tome kako je Četvrti odred bio u sastavu JNA, kako je oformio potpukovnik Nikolić, a evo na strani 10 svojih zabeleški ste napisali: "Simo Zarić je bez znanja općinskih i gradskih vlasti formirao Četvrti odred na ilegalan način, uglavnom od pripadnika srpskog naroda, otpadnika muslimanskog naroda i hrvatskog naroda". Jeste tako napisali?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da, napisao sam tako, ali Simo Zarić je bio dio JNA. Bio je dio sistema JNA. On je bio njihov oficir, rezervni, i kao takav je bio postavljen za pomoćnika, od strane Nikolića, postavljen je za pomoćnika komandanta Četvrtog odreda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, al' taj Četvrti odred je bio multi-etnički, sastavljen od Srba, Muslimana i Hrvata. Je l' tako ili nije?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Uglavnom Srba i manjim brojem Muslimana i Hrvata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, nesporno je da Četvrti odred nije formirala JNA, niti se radilo o jedinici JNA, već pre svega isključivo o Teritorijalnoj odbrani.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Sporno je, sporno. JNA je formirala Četvrti odred i to je posve jasno, potpuno jasno i formalno i stvarno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A onda to je nekakva redovna jedinica koja ide kući, spava, i tako dalje. To ne može biti redovna jedinica JNA.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: To je nezakonita odluka JNA, kao što su i mnoge druge bile u to vrijeme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kad objašnjavate ko su ti otpadnici muslimanskog naroda vi na istom mestu kažete: "To su bile osobe bez ikakvog ugleda, sklone kriminalu i siledžijskom ponašanju, a tu je bio jedan dio Muslimana koji su poticali iz mješovitih brakova ili su bili sa ženama srpske nacionalnosti". Je l' tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Dio takvih osoba je imao ta svojstva, ne sve, jer jedan veći dio njih kad je vidio kakav je to Četvrti odred, kakva je JNA, kad su se uvjerali da oni rade i šta rade, onda su oni napustili pa su otišli u jedinice HVO, Armije BiH i tako dalje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ovo kad kažete iz mešovitih brakova, oženjeni Srpkinjama il' tako dalje, je l' vam se čini da je to jedan nacionalistički stav koji ste vi zauzeli? Čak bih rekao šovinistički.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ne, nije to nacionalistički stav, jer je, obično te osobe, za njih je Jugoslavija jedino bila riješenje, znate, i mnogo Muslimana su bili opredjeljeni za Jugoslaviju, vjerovali Jugoslavenskoj narodnoj armiji, a posebno te osobe iz mješovitih brakova, oni su imali tu još neku predispoziciju da više budu opredijeljeni u tom pravcu, da više vjeruju, da manje budu kritični.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi u tom smislu trojicu Muslimana, Fadila Topčagića, Adu Đuherića i Nizama Ramusovića nazivate najvećim neprijateljima muslimanskog naroda.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ne znam baš da je tako rečeno, da su najveći neprijatelji, nisu baš najveći neprijatelji muslimanskog naroda, taman posla. Jesu pogriješili što su išli u Četvrti odred, nisu trebali tu da budu, al' da su najveći neprijatelji, za najveći neprijatelj treba nešto da bude više.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete: "Svi pripadnici odreda su bili naoružani i držali su oružije kod kuće".

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da, dio tih ljudi je kontaktirao i s nama i govorio da je dobio od JNA minobacač, da je dobio, ne znam ti, mitraljez. Dio njih je kasnije prešao kod nas sa oružijem, znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, to nije mogla biti regularna vojska ako idu kući i drže oružije kod kuće. A ovo što poričete da niste upotreбили taj izraz, evo čitam vam: "Ova tri pripadnika muslimanskog naroda bili su naši najveći neprijatelji". To vi ste sami napisali. Je l' tako?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Eto, vidite kakva je JNA bila. Da je davala oružije da se drži po kućama, znate. Srbi su to oružije dobili godinu dana unaprijed, prije još.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je Teritorijalna odbrana. Teritorijalna odbrana nosi opremu kući, oni spavaju kod kuće, to ne može da bude jedinica JNA. Jedinica JNA je u kasarni.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Ne, to nije Teritorijalna odbrana, nije bilo u sistemu Teritorijalne odbrane. Tu je potpukovnik Nikolić bio komandant te jedinice, zajedno sa ljudima koje je postavio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: S obzirom da govorite da je Četvrti odred imao podršku JNA zar nije to jasan pokazatelj da su vaše jučerašnje tvrdnje netačne. Jer, zašto bi se radilo o podršci da su oni sastavni deo JNA? Tad bi valjda delovali kao JNA, a ne kao Četvrti odred.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Oni su bili dio Dvanaeste taktičke grupe, tako je potpukovnik Nikolić predstavio te odrede. I nije bio samo Četvrti odred u Bosanskom Šamcu, bio je, čini mi se, Drugi odred u Crkvini, jednom selu kod Bosanskog Šamca. To je bio cijeli sistem, Dvanaesete taktička grupa, čiji je komandant bio potpukovnik Nikolić.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi tvrdite kako ste izbegavali sukobe s njima navodeći razloge za to, a istovremeno kažete kako ste radili na razbijanju Četvrtog odreda. Kako ste ga to razbijali bez sukoba? Objasnite mi.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Iznutra. Te ljude koji su ušli u Četvrti odred ubijevali smo da im tu nije mjesto i dio njih je nama davao informacije o naoružanju, o sastancima, eto, jedan dio je prešao, jedan dio su oni zatvorili odmah kada je Šamac napadnut. Jedan broj ljudi, Muslimana, koji su bili u Četvrtom odred, koji su, eto, vjerovali u JNA, vjerovali u Jugoslaviju je da se razočarali, vidjeli šta to znači, da to nije jugoslavenska armija, da je to srpska armija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Tihiću. Jedan od načina razbijanja je svakako i ovaj o kome govorite na strani 10, a o čemu ni u izjavi ni juče ništa niste rekli. Evo, citiram vas: "Pronosili smo priče, objavljivali tajne letke kojima smo imenovali Muslimane koji su u odredu i nazivali ih domaćim izdajnicima uz prijetnje. Tako smo u taj spisak stavljali i one koji nisu u odredu, kao što je Esad Delić. Na taj način željeli smo suzbiti mogućnost pristupa novih ljudi u odred. Odricali smo vezu s letkom ali se znalo da smo to mi". To su autentično vaše reči, je l' tako, gospodine Tihiću?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da, to su moje riječi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, vi jedinu jedinicu koja je multietnička sastavljena, razbijate i još objavljujete tajne letke, pa stavljate i ljude koji nisu u odredu, koje želite da kompromitujete?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije to multietnička nikakva jedinica. To je jedinica koja je bila u funkciji tog projekta podjele Bosne i Hercegovine i koji su bili ljudi sa zabludama i željeli smo jednostavno da ih, da im objasnimo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Tajne ste letke slali protiv njih da ih kompromitujete da bi ih na taj način obavestili. Vrlo dobro.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Zašto su tajni leci ako se objavljuju, onda nije tajna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da ste objavljivali tajne letke ...

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije tajne ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: "Onda smo imenovali," to piše ovako. Ja čitam samo vaše, vaše reči, "i odricali vezu sa tim letcima," da nema veze s vama i tako dalje i uz pretnje i tako dalje.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije bilo prijetnji, a normalno da se odriče ako se ne potpiše, ako je tajna, kako vi kažete.

SUDIJA MEJ: I vaše poslednje pitanje, gospodine Milošević, jer ste potrošili vreme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Pa, ja ne znam, gospodine Mej (May), kako da postavim pitanje gospodinu Tihiću, ako vi ne date uopšte vreme. To je 65 stranica izjave, gospodine Mej. Kako možete da mi date 10 minuta ...

SUDIJA MEJ: Želite li da postavite još jedno pitanje ili ne?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Želim da postavim još nekoliko pitanja, ako mi ne isključite mikrofon.

SUDIJA MEJ: Dobili ste 20 minuta, gospodine Miloševiću. Na vama je da odlučite želite li da postavite još jedno pitanje ili ne. Ako ne, idemo na dodatno ispitivanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Tihiću, na strani 15 kažete "Napad na Šamac nije očekivan". Vi niste očekivali jer su preko Save bili, bile ove snage plus Zelene beretke znači, koje su u više navrata prelazile most i govorite kako su razoružali Srbe. Prema tome, tamo su bile vaše snage zajedno sa hrvatskim snagama, je l' tako, gospodine Tihiću?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije tako, vi vadite stvari iz konteksta iz različitih pozicija u mom sjećanju i onda to izokrećete. Očekivali smo napad ali smo vjerovali da neće doći do toga. Nekako smo željeli da to izbjegnemo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I samo još da vas pitam, gospodine Tihiću, vi ste juče, vi ste juče rekli kako sam vas ja pitao za razne prilike u kojima ste organizovali dotur naoružanja i kako vam ja pet puta postavljam pitanje o istoj stvari.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi u svojim ovim sećanjima navodite šest primera raznih situacija u kojima donosite oružje, pa čak govorite o tome da ste vi lično dali za to nalog. Prvi primer, o 100 kilograma eksploziva, drugi primer od 10.000 metaka, minama i bombama, pa onda treći primer o 30 automata i pet pištolja, pa onda o pretovaru Seada Memića, koji je takođe vozio ove, vozio naoružanje. Imate na strani 14 i još opet 50 pušaka, minobacači, zolja, municiju i tako dalje. Dakle, vi ste naveli više primera od mene u ovim svojim, u ovim svojim sećanjima a juče ste mi rekli kako ja jedan primer pet puta vama postavljam.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Nije tačno, evo, evo vi i sada ponavljate, ovaj, jednu te istu stvar dva puta sa Seadom Memićem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali molim vas evo samo da ovo rasčistimo. Pogledajte na strani 12, prvi pasus kažete: "Mi smo rekli da nemamo ništa protiv da JNA bude u Crkvini, jer to u krajnjem slučaju već postoji prema sporazumu republičkog MUP-a i takozvane JNA, dok smo bili protiv sta-

cioniranja kod Užarije. Kao razlog smo naveli reakciju hrvatske strane, koja bi mogla zatvoriti most, a Bosni je to jedini izlaz u Evropu (Europe). U stvari, pravi je razlog," ja vas citiram, ja ne zaključujem, "u stvari, pravi je razlog što smo mi znali da se preko mosta prevozi oružje za Bosnu, tako da bi kontrola kod Užarije spriječila uvoz oružja". Imate li komentar ove vaše tvrdnje, koje ste juče potpuno osporili, a evo, ja vas citiram, gospodine Tihicu?

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Vidite, vi ste porušili sve mostove na rijeci Savi. Naoružavali ste samo ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako sam ja porušio.

SVEDOK TIHIĆ – ODGOVOR: Jedan narod, to što je nešto oružja dolazilo preko Mosta na rijeci Savi, to je bilo u odnosu što ste vi podjelili, ovaj, samo jednom narodu u Bosni, bilo ništa.

SUDIJA MEJ: Hvala. Da li želite da ovaj dokument uđe u spis?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da.

SUDIJA MEJ: U redu. Dobro. Ima li prigovora? Gospodine Grum (Groome)?

TUŽILAC GRUM: Ne, časni Sude.

SUDIJA MEJ: Molim da se dodeli sledeći broj za Odbranu.

sekretar: Dokazni broj Odbrane 222.

SUDIJA MEJ: Hvala. Imamo, dakle, taj dokument, pročitali smo ga i mislimo da o tome više ne treba unakrsno ispitivati. Dodatno vreme bilo je dodeljeno samo optuženom.

TUŽILAC GRUM: Časni Sude, u svetlu činjenice da je dokument sada u spisu, ja više nemam pitanja o tom dokumentu.

SUDIJA MEJ: U redu. Hvala. Gospodine Tihicu, hvala vam što ste se vratili. Sada možete da idete. Molim novopridošlog svedoka da pročita svečanu izjavu.

SVEDOK ZULIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, cjelu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA MEJ: Izvolite, sedite.

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC AGA

TUŽILAC AGA – PITANJE: Gospodine Zuliću, vi ste juče napravili nekoliko ispravaka u vašoj izjavi. Ja ću sada da vam pokažem jedan komad papira i molim vas lepo da potvrdite da li su to ispravke koje ste vi uneli?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC AGA: Molim da se to preda i Sudu.

SUDIJA MEJ: U redu, dobili smo taj komad papira. Možda bi to trebalo uvrstiti u spis. Možda bi bilo najbolje staviti to kao deo dokaznog predmeta 609, kao jedan od tabulatora.

sekretar: Tabulator 12.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Hvala. Gospodine Zuliću, jeste li vi već svedočili pred ovom sudom 17. i 18. juna 2002. godine u *Predmetu Brđanin i Talić*?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC AGA: Hvala. I časni Sude, to svedočenje iz tog predmeta sada ulazi u spis u ovom predmetu. Ovo je svedok iz Sanskog Mosta. On ulazi u spis po Pravilu 92bis(D), tako da ću ja sada ukratko prepričati njegovo svedočenje. Svedok je rođen i odrastao u Sanskom Mostu, gde je bio i zaposlen. Godine 1991. godine kad je počinjao rat u Hrvatskoj, na radiju je bilo mnogo nacionalističke propagande. JNA je počela da postavlja barikade, pretražuje vozila i pretraživali su samo muslimanska vozila. SDS je u aprilu želeo da podeli opštinu u dva dela, srpski i muslimanski deo. Stranka SDA nije htela da se složi sa tim. Zatim su došle razne paravojne grupe, uključujući i "Bele orlove" iz Srbije. 13. maja srpska vojska napala je selo Trnovo minobacačima i protivvazдушnim oruđem, a 14. maja Srbi su napali policijsku stanicu u Sanskom Mostu koja već ranije bila podeljena. Svedok je čuo eksplozije. Od muslimanskog stanovništva je zatraženo da predaju oružje, što su oni i uradili. U najmanju ruku, većina njih. Zatim 27. maja 1992. godine stanov-

nici sela Mahala okupljeni su na lokalnom nogometnom igralištu a 28. maja srpska artiljerija je granatirala Mahalu. Tamo nije bilo nikakvog otpora zato jer je to predgrađe Sanskog Mosta bilo prazno budući da su stanovnici već bili na stadionu. Nakon toga zapaljene su neke kuće, a selo je opljačkano. Gospodin Zulić je to video. 18. juna gospodin Zulić je uhapšen i odveden u fabriku "Betonjerka" koja je postala logor. Taj se objekat sastojao od tri male garaže u kome je bilo 30 ljudi. Nije bilo dovoljno mesta, bilo je veoma vruće i stražari su ih redovno tukli. Jednom prilikom, 22. juna svedoka su izveli iz garaže i automobilom odveli na mesto po imenu Kriva Cesta. Tamo su mu dali kramp i naložili mu da se pridruži grupi od 20 do 25 ljudi i da počne da kopa svoj grob. Za jednim stolom, nekih dvadesetak metara daleko svedok je video tadašnjeg predsednika SDS-a, gospodina Rašulu i neke Srbe u uniformi. Svi ljudi koji su se tamo našli, osim trojice, su poklani. Ovom svedoku stavili su pištolj u usta, izbili mu nekoliko zuba, no odveli su ga natrag u zatočenički objekat "Betonjerka". 7. jula transportirali su ga u logor "Manjača". Pre nego što su ukrcani na kamione, zatvorenici su pretučeni. Unutar kamiona takođe je vladala pretrpanost, bilo je vruće, nije bilo vode. Bez obzira na to što su oni tražili pomoć, nisu dobili pomoć i izvestan broj ljudi u kamionu je umro. Jedan mladić od 18 godina umro je na svedokovim rukama. Kad su došli u Manjaču i izašli iz kamiona, u kamionu je ostalo nekih 15 do 20 ljudi koji su ležali bez znakova kretanja. Otprilike njih šest pokazivalo je neke znakove života. Doktor ih je pregladao i oni su ukrcani natrag na kamion zato jer ih zapovednik logora nije hteo, budući da su umirali. Dok je bio u Manjači, svedok je držan u štalama, zajedno sa drugim zatočenicima. Hrane nije bilo dovoljno, a svedoka su teško pretukli, kao i većinu drugih zatočenika. On je takođe video kako su ubijena najmanje dvojica zatvorenika. Nakon takvih premlaćivanja svedok bi često izgubio svest. Premlaćivanja su vršili stražari i svedoku su slomljena rebra i zadobio je povrede po glavi. Oslobođen je iz Manjače 24., odnosno, 25. novembra 1992. godine, a tokom svog boravka u zatočeništvu, težina mu se smanjila sa 90 na 55 kilograma. To je, dakle, sažetak svedočenja ovog svedoka kkoje se nalazi pred vama i u obliku transkripta. Tu je i nekoliko dokaznih predmeta, među kojima su i dnevnicu koje je vodio ovaj svjedok i koji mnogo detaljnije opisuju ono što mu se dogodilo i pod kojim uslovima je bio zatočen. To je bilo moje glavno ispitivanje ovog svedoka.

SUDIJA MEJ: Imate jedan sat za unakrsno ispitivanje, gospodine Miloševiću, ako vam treba.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Zuliću, vi ste dali i potpisali dva iskaza. Prvi kraći 24. maja 2000. godine dali ste vlastima u Bosni a drugi, znatno duži, 16. februara i 14. juna 2001. godine, saradnicima gospodina Age (Agha), je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste u oba iskaza govorili istinu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A u kome iskazu ste govorili istinu, a u kome niste?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nisam ni u jednom. To ako Sud dozvoli, časni Sud ako dozvoli, zatvorite sjednicu za javnost, ja ću pojasniti zašto.

SUDIJA MEJ: Da.

(privatna sednica)

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, ustanovili smo da, dakle, niste govorili istinu u obe izjave, ali sa vidimo šta je u stvari tok događaja. Nadam se da ćete pomoći da se neke stvari u vezi sa tim razjasne. Recite, molim vas, kakav je bio sastav stanovništva u opštini Sanski Most precizno rata?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja pošteno da kažem ne mogu tačno reći, ali znam da je bilo negdje u dva, u tri posto da je bila razlika, više Muslimana nego Srba u Sanskom Mostu. Tu negdje, da l' je od dva, tri ili pet posto, to ne znam tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Ja i ne insistiram na nekom potpuno preciznom podatku. Na izborima 1990. godine u opštini Sanski Most pobjedila je Srpska demokratska stranka, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ona je dala predsednika opštine. Taj se čovek zvao Nedeljko Rašuo, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A odmah iza Srpske demokratske stranke bila je Stranka demokratske akcije, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ona je dala zamenika predsednika opštine, Mirzeta Karabega, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kome sad pripada Sanski Most, federaciji ili Republici Srpskoj?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Federaciji.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi koliko je Srba sad u Sanskom Mostu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, imate li podatak koliko je Srba izbeglo iz opštine Sanski Most?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nemam, jer ja nisam političar i to mene ne interesuje. Niti sam se bavio politikom prije rata, časni Sude, nit se, nit, niti sam se bavio sad poslje rata. To mene ne interesuje ko je ko, koga. Znam da je se malo Srba vratilo, to mogu reći. Ja nisam političar pa da vodim statistiku i statističar.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, ali vam je poznato da su Srbi isterani iz Sanskog Mosta.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nisu Srbi istjerani, Srbi su pobjegli iz Sanskog Mosta, to, to su dva različita pojma, istjerani i pobjeći, to je nešto drugo. To je ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Dobro, gospodine Zuliću da ne ulazimo u te finese, da li isterani ili pobjegli pred opasnošću da budu pobijeni, to da ostavimo na stranu. Recite mi, molim vas, vi kažete da se ne bavite politikom, niti ste se bavili. To potpuno uvažavam, međutim na drugoj stra-

ni u posljednjem pasusu i prvom na 3. strani vašeg iskaza iz 2001. godine, naveli ste najpre, ja vas citiram: "Primjetio sam prve promjene u opštini kad je počeo rat u Hrvatskoj. Na primjer, čuo sam neke rudare Srbe koji su dolazili sa ratišta u Hrvatskoj kako govore da će Muslimani imati problema kad počne rat".

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno. To sam ja čuo. Ja sam bio poslovođa ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Dozvolite da objasnim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Haj'te objasnite.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nemojte me prekidati. Ja vas ne prekidam. Ja sam bio poslovođa u rudniku i pošto smo išli autobusima, u rudniku sam imao pristup na svako radno mjesto jer sam bio poslovođa pod zemljom. Oni su se već tad grupisali, oni koji su išli na ratište, njima nisu, vođene su im šihte, jer su dobijali poziv za redovnu vojnu vježbu, međutim, ta vojna vježba je bila u Hrvatskoj, a primali su plaće, a ja sam, jer su se oni grupisali, ovaj, imao pristup i slušao sam šta oni pričaju i normalno da se to promjeni. To je normalno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ali, žao mi je ako mislite da sam vas prekinuo. Nisam vas prekinuo, nego nisam završio pitanje, jer rekao sam kako ste objašnjavali i citirao ovo, a tri rečenice dalje kažete, samo tri rečenice iz ovog vašeg citata kažete: "U junu 1991. sećam se da sam svojim prijateljima govorio da strašne stvari očekuju Muslimane," dakle, u junu 1991. godine, tada još nije bilo ni rata u Sloveniji, a kamoli u Hrvatskoj.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste li završili pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako ste onda govorili o tome? Na osnovu čega ste vi to zaključili?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa zaključio sam, stajao je, sad ću vam navesti imena, Todor Bilbija, iz Koprivne, samo da se sjetim njegovog imena, Lazo Damjanović, Mile Apac. Njih su trojica, ovaj, stajala u jednom hodniku pored... Za gumeni transporter u zemlji dole i pričali su, jer su tad išli na vojne vježbe i pričali su kako će nestati, ovo sada vama kažem, kako će nestati sve što se zove muslimansko i ja sam sa njima ušao u duel i pitao ih:

“Pa ljudi, pa je l’ vi vidite da mi skupa radimo, je l’ vi”, kaže: “Ne, mi znamo svoje. Ti radi svoje”.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, ja sam shvatio da vi zaključujete da će Muslimani, Muslimani imati probleme kad počne rat, precizno nego što je ikakvog rata bilo.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Hoćete ponoviti pitanje?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažem, ja sam zaključio da ste vi razgovarali, dakle, o tim problemima koje će imati Muslimani u vreme kad se niko još nije mogao vraćati sa ratišta u Hrvatskoj, kad niste mogli to da čujete od Srba, je l’ tako ili ne?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Oni su išli na stalne vojne vježbe, odlazili na vojne vježbe i kad su dolazili, onda su se sastajali, ja sam prošli put objasnio, pojasnio sudu, da su oni odlazili na vojne vježbe i da su pričali i ja sam čuo razgovor i ja sam im rekao ovo sad što sam rekao: “Zar vi mislite da se mi možemo, pa vidite li ljudi da mi skupa radimo”. To sam im rekao, međutim, oni su meni odgovorili da ja radim svoj posao, da će oni raditi svoj posao, što je za mene bilo dovoljno, časni Sude, dovoljan znak bio, ako je imalo čovjek pametan, da će nestati ta muslimanska obilježja, jer ja sam to čuo svojim ušima. I rekao sam imena: Bilbija Todor, Damjanović Lazo i Mile, sad se ne mogu sjetiti momentalno prezimena, ali smo ga zvali, nismo ga ni zvali po imenu, nego svi Apac smo ga zvali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Zuliću, ja vas molim da ne budete tako detaljni u objašnjenjima ko je stajao pored trake u rudniku i tako dalje, da ne bi gubili vreme na to. Recite mi, molim vas, prema vašem iskazu od 2001. godine, vi ste prvi kontrolni punkt videli u septembru 1991. godine.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: “U to vreme su svi kontrolisani, bez razlike.” To piše strana 3, pasus 4 vašeg iskaza.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l’ tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Maločas je gospodin Aga rekao da su pretraživani samo Muslimani.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja mislim ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta je, šta je istina, molim vas?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je gospodin samo u godini, pogriješio u godini, jer u godini je razlika, ja sam, mislim da u mom iskazu stoji negdje od marta mjeseca samo su Muslimani 1992. godine, a 1991. godine, to da stoji u mom iskazu, da stoji tačno da je od 1991. godine prvi, kad su prvi punktovi postavljeni 1991. godine. A u 1992. godini je tačno da su od, negdje od marta ili aprila, koliko se tačno ne mogu sjetiti, 11 je godina, ovo je dvanaesta godina, ne mogu se sjetiti tačno, al' od tada su počeli kontrolisati samo Muslimane i nesrbe, praktično nesrbi i Hrvati su kontrolisani i Muslimani, ali znam išli smo na, išli smo autom na posao ponekad i meni su auto redovno pretresali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Otkud znate da ga nisu pretresali i Srbima i kako oni znaju koji je to srpski a koji muslimanski auto? Pa nema, nema automobil obeležja da li je u njemu Srbin ili Musliman.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ima, ima obilježja. Ima vozačka dozvola na kojoj piše šta si po nacionalnosti. Zastavi ga, pogleda, jer znam, Sanski Most je toliko mali da su se svi praktično znali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, onda da se ne zadržavamo na tome. Dakle, septembra ste videli prvi kontrolni punkt i u to vreme su svi kontrolisani bez razlike, a za naoružavanje Srba ste čuli uoči Bajrama 1992. godine od Ermina Bajramovića. To vam je na strani 3, u pasusu 3.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Mislim da je to Ermin Nadarević i on mi je, mi smo za Bajram krenuli ranije s posla, bili smo druga smjena ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Izvinite što vas prekidam, molim vas, ali nije potrebno da objašnjavate koja ste smena bili i zajedno s posla krenuli. Ja hoću samo da ovo konstatujem: prvi kontrolni punkt ste videli u septembru 1991. godine kad su svi kontrolisani. Uoči Bajrama 1992. godine ste čuli od tog vašeg kolege kako se, za, za nekakvo naoružavanje Srba. Dakle, obe ove pojave, znači, i kontrolne punktove septembra 1991. godine i ovo što vam je rekao vaš kolega 1992. godine uoči Bajrama, nisu mogli da budu osnov za ovu vašu tvrdnju s kojom sam počeo ispitivanje o tome da strašne stvari

očekuju Muslimane, jer ste za njih saznali više meseci nakon juna 1991. godine, što ste tvrdili na početku. Obe te pojave su se desile mnogo kasnije i nisu mogle da budu povod za takvo vaše očekivanje i konstataciju.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Prvo, prekinuli ste me, drugo, ja moram biti dug jer i vi postavljate duga pitanja pa da bi mi, časni Sude, se razjasnili je l' ako ja njemu odgovorim nešto, on uvijek postavlja isto pitanje, a ja, ja sam baš namjerno htjeo da objasnim zašto, šta je tu bilo da, recimo, na primjer, kad je, mislim da je greška u prevodu, da on nije Bajramović, nego Ermin Nadarević. To je pod broj jedan. Pod broj dva kako, ko je i kako, kako je on sad vratio meni u auto i rek'o mi: "Molim te, ja ne smijem ovuda proći, nego me strpaj u auto i vozi me kući okolo". "Šta je?". Kaže: "Evo ovdje se djeli, vojska djeli naoružanje". "Kome djeli?". Kaže: "Srbima". Rek'o: "Haj' mo okolo stati u red da i mi dobijemo". Pa, ja govorim istinu šta sam mu ja rekao da ne bi bilo nekih poslje opet natezanja. I nisam još rekao, ja sam vidio vojni kamion stoji i da ljudi dolaze i da uzimaju oružje iz tog. Ovo sam ja vidio sa njim skupa vlastitim očima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste završili, gospodine Zuliću?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jesam, hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Iz vašeg iskaza iz 2001. godine proističe i to pre svega iz poslednja dva pasusa na trećoj strani, da su većinu srpskih vojnika u Sanskom Mostu činili, kako vi kažete, lokalni Srbi, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: SOS, Srpskih oružanih snaga, to, ja mislim da bi, da bi trebalo SOS da piše negdje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas pitam jeste li, je li to tačno da su većinu tih snaga činili lokalni stanovnici, lokalni Srbi, kako vi kažete?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Većinu u gradu jesu, u gradu, ovi što su bili po punktovima, što su se vozali kamionom: Njunja, Medeni, Njunja Savović, Medeni ne znam stvarno kako se zove. Njunja je bio kod mene vozač u firmi, Medeni je bio mehaničar, oni su bili predvodnici, vodili su SOS.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Oni su bili vaše kolege s posla, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A onda govorite da u maju 1992. godine ste, kako stoji u posljednjem pasusu na strani 3, primetili da je kroz opštinu prolazilo puno različitih jedinica. Koje su to jedinice prolazile? Je l' to na nekom putu na kome prolaze, kojim prolaze jedinice, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno ispod mog sela. Moje selo zove se Pobrežje i ono, zato se i zove Pobrežje zato što se nalazi pod brijegom, a ispod njega prolazi, prolazi put, tako da se vidi kad prolaze jedinice.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A gde su te jedinice prolazile? U kom, kom pravcu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jedne su išle u pravcu Luči palanke i Bosanske Krupe, a druge su išle brdo zvano Đedovača.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jesu to takođe bile lokalne jedinice? Je l' to bila Teritorijalna odbrana ili šta je to bilo? Ili neke paravojne formacije ili šta je to sve bilo?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: U tim jedinicama kamioni su vozila koja su prolazila i ne samo kamioni nego i tenkovi i ona oklopna kola sa onim jednim gore topom na vrhu i onim malim. Oni su to zvali protivavionski top ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi govorite o raznim paravojnim formacijama. Pominjete "Bele orlove", pa onda imate izraz "šešeljevci" i tako dalje, kažete da su došli sa raznih strana, obučeni u sivomaslinaste uniforme. kako ste vi ustanovili da se radi o "Belim orlovima", šešeljevcima i tako dalje? Zbog čega?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: "Bijeli orlovi" su imali jednu bjelu traku koliko se ja sada sjećam, na lijevoj ruci, a šešeljevci su nosili kokarde. Imali su šubare i nosili kokarde, imali su brade na, nosili su brade.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, je li to bila neka paravojna formacija? Šta je to bilo?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je bila paravojna. Otkud ja znam šta je bila. Ja znam da su nosili oružje i znam kako su izgledali, a da li je to bila regularna ili paravojna ili vojna, ja to ne znam. Ja im te oznake i nisam stavljao pa i ne znam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas to pitam zato, kako su, kako ste mogli da znate, na primer, da su šešeljevci? Po mojim podacima, oni su se samo javljali u, u JNA ili Teritorijalnu odbranu, kao dobrovoljci. Nisu imali neke svoje jedinice. Jeste vi videli neku njihovu jedinicu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Njihova jedinica, šešeljevca, je bila stacionirana na jednom partizanskom groblju, zove se Vilin Vir u jednoj šumi i jedan je bio najstariji među njima i oni su, odnosno svi koji su dolazili, te paravojne jedinice, uzimali po par mjesta, kojeg sam ja poznao, samo da se sjetim imena i prezimena, jer on je bio kopač u rudniku i mene je začudilo kad sam vidjeo tom čovjeku kokardu na glavi. Iznenadilo me. On je svog vlastitog brata prebio što se nije htio obući, Miju. Ako mi dozvolite da se sjetim ili ako se sjetim, ja ću vam poslje to reći kako se zove. A Uroš, Boranović Uroš, sjetio sam se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću. Iz transkripta sa vašeg svedočenja od 7. juna 2002. godine, u *Predmetu Talić i Brđanin*, to je na strani 6.856, redovi četiri do osam: "Proističe da su Beli orlov i šešeljevci isto". Tako vi tvrdite. Ja imam utisak da kod vas postoji neka konfuzija u vezi s tim. To ste veoma eksplicitno rekli odgovarajući na pitanje predstavnika ovog takozvanog Tužilaštva. Šta je zapravo tačno? Da li se radi o dve različite grupacije ili jednoj istoj? Samo mi to recite, je li se radi o različitim ili o istoj grupaciji?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Za mene je to svejedno. On je došao da ubija Muslimane, on je za mene isti il' bio šešeljevac il' arkanovac il' "Bjeli orlovi". Oni nisu došli tamo što, što su nas Muslimane volili. Al' da su oni nas Muslimane volili, mi bi njih dočekali s cvjećem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću. O tome kako su počeli ti sukobi ima dosta podataka. Ja ću se držati samo vaše izjave. Na kraju treće strane i na početku četvrte ovog iskaza iz 2001. godine, naveli ste: "Znam da su se Rašuo," to je ovaj čovek što je postao predsednik opštine, je li tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: "Znam da su se," evo, citiram vas: "Rašui i sosovci sastajali iza kafića koji se zvao "Složna braća", danas "Mustang". Znam to, jer je Muhamed Karabeg, koji je radio na održavanju u mom rudniku, imao kotlovnicu nasuprot te lokacije i on mi je rekao da se

Rašula i ostali članovi ratnog Predsedništva redovno sastaju sa sosovcima i Šaovićem, komandantom sosovaca". E, sad mi recite, ovo sam vas citirao, zar vam se ne čini besmislena tvrdnja, to kažete doduše da vam je rekao neko drugi, da su se predsednik opštine, dakle predsednik opštine i članovi ratnog Predsedništva, dakle, vlasti u opštini koji imaju svoje kancelarije, postoji zgrada opštine i tako dalje i druge prostorije, sastajali iza nekog kafića?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja ovo moram, časni Sude, pojasniti. Pošto je jedan od braće Krunića, da li je Buco ili Milorad, ja to stvarno ne znam, imao kafić naprijed a drugi je imao pozada iza tako da se to ne vidi i oni su se sastajali tu, tu su dolazili kad je, kad su pravili neke proslave, zakuske i to. Tu iza prvog kafića u drugom kafiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Što će reći da su sedeli u nekom kafiću zajedno i zajedno ručali ili večerali, kako kažete, imali zakusku neku.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa tako, tako je to bilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro. Znači videli ste ih da zajedno ručaju ili večeraju ili nešto eto tako.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ne ja, nego Muhamed.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, Muhamed. E sada, pazite, molim vas ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: A ja sam ih vidio, pazite, ja sam došao, donjeo materijal, odmah da vas, je se izvinjavam što vas prekidam, donjeo materijal jer on mi je rekao to. Došao donjeo materijal, izvještaj s posla u direkciju i onda sam ja to isto sjelo i tu istu pijanku vidio svojim očima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ja o tome da, da je neko sedeo u nekom kafiću i jeo i pio, to vas ne pitam, ali iz vašeg iskaza na stranama 5 i 6, proističe da ste u drugoj polovini maja 1992. godine išli u upravu rudnika po platu ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: E, upravo tako ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I sami videli kako se članovi ratnog Predsedništva, kako vi kažete, skupljaju ispred kafića "Složna braća" i to navodite: "Rašula, Tripković, Senić, Todorović i Marić".

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Za ostale njihove susrete ste znali iz onoga što vam je ispričao Muhamed Karabeg, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Upravo to. Odnio, odnio sam izvještaj, dig'o platu, to, to sam vam htio reći da ne postavljate pitanja, da ne gubite vrijeme, da vi imate više vremena.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E pa, dobro. Na strani 4 u trećem pasusu naveli ste ko su bili članovi ratnog Predsedništva i da je Boro Tadić, koji vam je bio prijatelj, bio u ratnom Predsedništvu zadužen za SOS i onda kažete: "Vidio sam ga kad bi dolazio na te sastanke," kažete videli ste ga kad je dolazio na te sastanke ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: U kafić.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ako ste za te sastanke, ovo je moje pitanje, ako ste za te sastanke znali iz priče Muhameda Karabega, sem u onom jednom slučaju kad ste videli okupljanje ispred kafića, ali ne i Boru Tadića među onima, kako onda možete da kažete da ste Tadića viđali kako dolazi na sastanke?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ne, ja sam ga tad vidio kad je doš'o, tad i nisam, možda je greška samo u, more biti samo greška u prijevodu pa su oni napisali sastanci, a ja sam rekao na sastanku. To može biti greška u prijevodu. To se i meni moglo potkarasti kad sam čitao ovaj tekst.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Da samo požurimo. U predposlednjem pasusu na četvrtoj strani ovog iskaza od 2001. godine naveli ste da ste u aprilu 1992. godine kupili mitraljez ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od jednog Srbina radi lične zaštite.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da nije nešto preterano da se uzme mitraljez?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste završili s pitanjem?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da. Kako vam je palo na pamet da kupujete mitraljez?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Otišao sam u kafić kod, kod, tu mi je, odveo me je Srbin, kaže: “Ajde kupi, to će ti trebati,” i dao sam za njega 500 maraka. Dobio sam 20 metaka uz njega i gotovo. A kako mi je palo napamet? Meni nije, ne bi palo napamet, ja sam imao familiju, imao sve. Ja to nisam, normalno ja to nisam trebao kupiti, pod normalnim uslovima. Da je bila JNA prava, ja radio 20 i nešto godina i izdvajao za, za JNA naoružavanje. I svi Muslimani i svi Srbi i svi Hrvati u bivšoj Jugoslaviji su naoružavali tu armiju a oni su uzeli i podjelili samo jednom narodu oružje. Da je to bila prava vojska, oni bi podjelili svim, svim narodima il’ bi, il’ bi sve oduzeli oružje od svih naroda jednako i rekli: “Nema rata”, i ne bi došlo do krvorolića, međutim oni jesu podjelili. To je tačno. I ja sam, ali je to bila i namještaljka, jer je to bilo strahovito jeftino u to vrijeme, za 500 maraka. To se kretalo, recimo, cijene strahovito skuplje, međutim tako je on, dok je na radiju javljano recimo na primjer da donesem to i to, taj i taj broj. Znači, tačno se znalo da mi se to namjesti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, vi u istom pasusu posle navodite da ste posle 10 dana mitraljez bacili u neki napušten bunar u selu.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To, u stvari, nije zato što ste odustali od zaštite svoje porodice, nego zato što ste se uplašili da je neka nameštaljka, kako kažete, je l’ tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. To sad razumem, jer nisam mogao da razumem, pošto kažete da su vas Srbi posle, po prodaji, redovno ispitivali, a vi poricali, kažete: “Ja sam konstantno poricao da sam ikad imao oružje ili bi me sigurno ubili,” zato što, da ste priznali, je li? Ako su znali da ste imali mitraljez, a čim su vas o njemu ispitivali, znači nisu znali a posebno ako su vam prodaju namestili zar onda nije logičnije da će vaše poricanje onoga što im je poznato pre biti opasno za vas, nego priznanje onoga onoga što im je inače ne, šta im je i inače poznato, tim precizno ako mitraljez uopšte niste koristili?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: U tome jeste, časni Sude, u tome jeste, kako da kažem srž što nisam predao, jer svi što su predali sad su pobijeni. Ko je god imao oružje bilo kakvo sad su pobijeni. Tad, tada u stvari, sad su, sad

su mrtvi. Nema ih. Nema ih na spisku živih. Ko je god predao oružje, bilo kakvo, pa i lovačko i lovačko oružje, pobijeni su.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' ima neke logike u tome, ne razumem. Pa ne razumem da je neko ubijen zato što je predao lovačku pušku, na primer.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Evo ja ću vam reći ko je sve ubijen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas ne pitam za to, nego vi povezuje te činjenice ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa pitanje ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas ne pitam za imena, jer ja imena ne znam i ne mogu ih znati, ali ima li neke logike u tome da je neko ubijen zato što je predao lovačku pušku na po, na poziv policije. Je l' to tvrdite, gospodine Zuliću?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, ja ovdje moram biti malo duži i pojasniti. Ja znam iz mog sela, a ja sam uslik'o te slike i dobro. Kamber Teofik je predao lovačku pušku i karabin. Eno mu mezar, minirana mu kuća 1994., 1993. godine. Eno mu mezara u pogledu, ja sam, ja tu sliku imam tu, ako treba, eto, u sobi za čekanje svjedoka. Idriz Karabeg je ubijen iste godine, a predao je lovačku pušku, Faruk Omić predao je lovačku pušku, iste godine je ubijen. Mirsad Halilović predao, on je imao vojničku pušku, predao je i ubijen je. Prema tome, mi smo to znali

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću. Vi kažete u svom iskazu na četvrtoj strani: "Nikad nisam bio pripadnik organiziranog ili neorganiziranog otpora. Znam da je bilo nekih koji su hteli da organizuju neki otpor ali niko to nije učinio". A već na sledećoj strani u drugom pasusu na strani 5 koji počinje rečima: "Dana 13. maja 1992. godine," naveli ste, "u našim patrolama u Pobrježju još smo koristili lovačko oružje i vlastite puške". Dakle, vi ste ipak imali organizovane oružane aktivnosti, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nije tačno. Nije tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, ja samo vas citiram.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Vi mene citirate, mi smo se dogovorili sa susjednim selom sa Srbima da se drže straže, a ne oružane patrole. Ja mislim da vi to pogrešno citirate i ja tako nisam sigurno rekao, nego sam rekao da

smo mi imali sastanak sa Srbima, ne samo iz mog sela Pobrežja, nego iz Šehovaca, iz Trnave i iz Podluga i dogovorili smo se da održimo, održali smo sastanak. dogovorili smo se da držimo skupa sa Srbima stražu. Međutim, kad smo došli da držimo stražu, Podlužani su rekli nama: "Vi držite stražu za sebe a mi ćemo za sebe", da Srbi drže svoje straže, a Muslimani svoje straže. Tako je rečeno, tako je dogovoreno. Što znači nije nas nikakva politička organizacija organizovala, nit' vojna organizacija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali oružje ste imali, dakle, nije to sporno, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da sam ja imao oružje i lovačko oružje što je bilo ovo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, to nisu bile nenaoružane straže, kao što sad kažete, nego ste koristili oružje koje ste imali.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Koristili su i Srbi isto tako. Nisu oni bili nenaoružani, oni su čak na svojim punktovima ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko je to tvrdio?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: To ja tvrdim. Ne možete vi tvrditi ono što niste vidjeli. Ja sam to vidio. Oni su na punktu kod Ace Veselinovića kuće na ulazu u podrum, postavili punkt, postavili željezne one, kako se kaže, željezne neke rešetke i postavili vreće od pjeska i tu je bio puškomitraljez njihov stacioniran. I kad smo mi došli: "Hoćemo li ljudi" kažemo: "Ne, ne, vi svoje, mi svoje". Ja sam, ja, ja ono što sam ja vidio govorim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Zuliću, ja vas potpuno razumem. Moje pitanje je samo bilo vezano za ovaj citat sa strane 5 gde ste rekli: "U našim patrolama u Pobrežju smo koristili lovačko oružje i vlastite puške", i pitao vas, dakle, ipak ste bili naoružani, jer ste vi rekli da niste imali oružje, nego ste ga sve predali. Jer kažete da je tog dana i došlo do napada.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Samo malo, samo malo, tu nešto ne štima drugo, to vi pričate, to vi čitate nešto što je. Tamo ćete naići, treba da naiđete u mojoj izjavi što sam ja dao istražiteljima da su prekinute držati posljednje straže poslje predaje oružja kad su, kad je došao Dragan Akić i pokupio oružje u selu. On je nosio kapetansku uniformu, sin Slave Akića, Dragan Akić i on je pokupio oružje. Od tad se nisu držale straže. To su dva različita pojma, što vi tumačite i šta se dešavalo. Vi želite da ponovite da

smo mi čitavo vrijeme imali oružje, a ja tvrdim da, vi se vjerovatno bolje snalazite kad čitate jer ja sam sa srednjom školom, vi ste obrazovaniji, pa nađite ako možete nać, ako budete pratili pažljivo, vi ćete nać pa vidite i sami se uvjerite u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, ali molim vas da imate u vidu da ja samo citiram vašu izjavu i ništa drugo, pošto ja i nemam druge podatke osim vaše izjave pa zato pitam za objašnjenje jer sam vam citirao ovo što ovde piše ali da idemo dalje. U drugom pasusu na strani 5 iskaza od 2001. godine, pre ove rećenice o vašim patrolama, nalazi se sledeće, pre dakle, rećenice o vašim patrolama. Zato kažem, čitam onako kako je napisano. Citiram vas: "Do tada," a to je 13. maj 1992. godine, "su Muslimani i Hrvati morali da vrata svoje uniforme bivše JNA i sve lićno oružje koje su posjedovali. Takođe Muslimanima i Hrvatima oduzeto je oružje kojim ih je zadužila Teritorijalna odbrana".

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Taćno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, Muslimani i Hrvati nisu postupili po tom naređenju o predaji oružja, jer su po vašim rećuma, imali vlastite puške i držali te straže, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Poslje 13. maja nisu držane straže. To sam vam upravo prvi put objasnio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, onda ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Znaći, poslje 13. maja kad je to oduzeto, nisu više držane straže. Nije oduzeto, javili su preko radija. Ja, ćasni Sude, moram biti moram biti malo duži. Ja se izvinjavam Sudu, ali moram neke stvari pojasniti. Nije oduzeto to oružje. Nisu oni išli od kuće do kuće. Oni su jednostavno objavili preko radija da Muslimani i Hrvati, doslovce ovako: "Muslimani i Hrvati predajte oružje. Vama srpske vlasti garantuju vašu bezbjednost i bezbjednost vaše lićne imovine". Ovo je bilo preko radija. Odredili su odmah preko radija, recimo, za Pobrežje, da će bit' to kod Društvenog doma u selu Pobrežju, da će doći vojna, vojna lica koja će primiti oružje i ljudi su odnjeli oružje. Zato sam ja svoje bacio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, vi ste znaći 13. maja to uradili. Od 13. maja niste imali, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Niko nije imao oružje na našoj strani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi ste na strani 5 naveli: „Dana 13. maja, video sam kako Srbi odlaze vojnim kamionima u planine. Video sam da su sa sobom povelili svoje familije s traktorima. Ostavili su iza sebe one Srbe koji se još nisu bili odlučili i kojima su pretili, jer nisu obukli uniforme“. To je citat vaše izjave.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Sad mi recite nije li besmisleno da Srbi koji imaju vlast i koji, po vašem, drže pod kontrolom Sanski Most i u kome, Sanskom Mostu, po vašim rečima, nema ni muslimanskih, ni hrvatskih oružanih snaga i oružanih dejstava, beže s porodicama sa traktorima u planinu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Po vama možda ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Što beže u planine? Vi ste napisali, ja sam vas citirao.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno, vi ste ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Familije s traktorima i tako dalje idu u planinu.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste završili?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jesam. Kako ne.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Po vašem mišljenju je to tačno besmisleno. Međutim, ima tu nešto drugo iza čega se krije, recimo, na primjer, druga stvar. Pošto je grad bio pomješšan, mješovit, praktično je Mahala i Muhić bili, da kažem, 90 posto Muslimani, ono su 10 posto bili Srbi i Hrvati. E sad, pošto treba gađat' s brda Sanski Most, je l' postojala mogućnost da zaluta granata na, na, na, u naselje u koje je, gdje je bila većina Srba. I to je, to je bio razlog, jer meni je Željko Štrbac, inženjer iz rudnika, rekao. "Evo, jebeš ih," ja se izvinjavam što ovako govorim, ali ja citiram Željka Štrbca: "Jebeš ih Ahmete, mene su ostavili i moju familiju samo zbog toga što ja neću da se obučem, a oni su pokupili sve", jer sam ga ja pitao što su išli, što idu u brda. Jeste li dobili odgovor?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kako da ne ...

SUDIJA MEJ: Nemojte da pitate optuženog da li je zadovoljan odgovorom. Imate još 15 minuta na raspolaganju, gospodine Milošević. A sada idemo na

pauzu od 20 minuta. Gospodine Zuliću, moram da vas upozorim, kao što to kažemo svim svedocima, da ni sa kim ne razgovarate o vašem svedočenju sve dok se ono ne privede kraju. To se odnosi i na pripadnike tima Tužilaštva. I vratite se molim vas ovamo za 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Molim vas da mi nešto objasnite. Ovaj svedok svedoči na osnovu vašeg Pravila, tog 92bis, znači, bez glavnog ispitivanja. Osnov za moje unakrsno ispitivanje su meni dostavljene izjave za koje je svedok rekao da nisu tačne, prema tome pretpostavljam da treba da mi date vreme da pokušam da ustanovim šta se u stvari tamo dogodilo, inače, ne vidim način na koji ja mogu da izvršim unakrsno ispitivanje na osnovu izjava za koje svedok kaže da nisu tačne, za koje je svedok priznao da nisu tačne.

SUDIJA MEJ: Dokumenti koji su usvojeni su u paketu dokumenata 609, dokaznog predmeta 609. Dakle, ono što se usvojilo je transkript njegovog svedočenja iz *Predmeta Brđanin* plus još nekoliko dokaznih predmeta koji nisu izjave, niti imaju ikakve veze sa izjavama. Dakle, mi ni jednu izjavu nismo usvojili. Mi imamo ovde i adendum gde on pojašnjava neke stvari, ali izjave nisu usvojene.

TUŽILAC AGA: Časni Sude, ako ja mogu da budem od koristi. Ja mislim da je svedok rekao da one izjave koje je dao Sudu nisu tačne.

SUDIJA MEJ: U redu. Dakle, vi to možete da pojasnite kasnije, gospodine Aga. Dakle, ukoliko želite da postavite pitanja o izjavama koje nisu ušle u dokazni materijal možete, ali samo da znate da morate da pređete na privatnu sednicu da biste to uradili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro, gospodine Mej, pa da li ja imam vreme onda da ispitam ovog svedoka?

SUDIJA MEJ: Pa, videćemo. Krenite pa ćemo videti. Postoji limit vremena koje vam može biti dodeljeno za bilo kog svedoka i videćemo kako ćete iskoristiti ovih 15 minuta koji su vam preostali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Gospodine Zuliću, vi ste u iskažu 2001. godine naveli 14. maja na radiju čuli ste da su Srbi napali muslimansku stanicu milicije u Sanskom Mostu, da se ta stanica nakon posele na srpski i muslimanski, nalazila u podrumu opštine i da ste lično čuli eksplozije te večeri oko 22.00, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jesu te eksplozije bile od napada na policijsku stanicu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ako su bile eksplozije znači da je korišćeno neko teško naoružanje. Recite mi, kako je moguće da neko napada podrum zgrade teškim naoružanjem, a da time ne ugrozi celu zgradu opštine, jer muslimanski MUP je bio samo u podrumu, a opštinska vlast je, opštinsku vlast je držao SDS u istoj toj zgradi?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tada ne. Tada oni nisu dolazili u opštinu. Tada je opština bila prazna poslje podjele opštine i grada, kojemu je prisustvovala Jugoslovenska narodna armija. 18. aprila je Jugoslovenska narodna armija blokirala grad i preko radija je javljeno da se djeli grad na srpski i muslimanski. Armija je stajala na, prije mosta na rijeci Sani, a i ispred policije i na trgu dok su oni držali tad, tog dana, u opštini sastanak. To znam jer sam išao na dženazu mom rođaku Hami Lasiću i mi nismo mogli od džamije proći do mezara, nego smo morali ići oko grada. Kad smo prošli s drugu stranu, pošto smo morali proći pored policijske stanice do groblja na Gredi, tad sam vidio da stoji vojno vozilo ispred policijske stanice na raskrsnici kud se skreće za Gredu i za centar grada. A ovamo preko mosta, pošto je džamija preko mosta vidio sam to. I oni kad su se podjelili, rekoh, "hajde rekli su da je Muslimanima prepala opština, a Srbima da je prepala policijska stanica," dio Zdene, Ključka ulica i ne mogu se više sjetiti kao je to tačno bilo podjeljeno. Ovo je dvanaesta godina, u stvari, 13 godina kako je to podjeljeno, ali znam da je otprilike nekako tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u vezi s tim napadom na, na SUP, da li su pripadnici muslimanskog SUP-a pružali otpor ili ne?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nisu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, ako nisu pružali otpor, zašto bi neko oružano napadao nekog ko ne pruža otpor i to, kako kažete, teškim naoružanjem, jer ste čuli eksploziju?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa da napuste, moja je pretpostavka, pazite moja je pretpostavka. Vi to morate pitati ove koji su napadali, a moja je pretpostavka da se istjeraju Muslimani iz opštine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću. Na drugoj strani u drugom pasusu, da pređemo samo što je moguće brže, ako možemo, preko nekih pitanja. Pominjete svoj dnevnik koji ste vodili za vreme boravka u logoru Manjača, počev od 15. jula 1992. godine, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Mislim da je od 28. avgusta sam ja počeo voditi. Neki blok, ne dnevnik nego blok koji sam dobio od Srbina iz Banja Luke.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Tvrdite da ste blok papira dobili u paketu koji vam je poslao taj prijatelj Srbin, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, bilo je dozvoljeno dobijati i pake-te u logoru na Manjači, zar ne?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Od 28. avgusta.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: E, po dolasku u drugu zemlju, kako to navodite u istom pasusu, vi ste svoj dnevnik prepisali u tri nove odvojene beležnice, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi šta je sa originalnim zapisima koje ste sastavili na tom bloku koji ste u paketu dobili od ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Kod mene su.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od tog vašeg prijatelja.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Koje mislite zapise?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažem, originalni zapisi koje ste napravili na tom bloku, u logoru, jer govorite da ste prepisali u tri nove odvojene beležnice. Šta je sa originalnim zapisima?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa, originalni zapis je kod mene, ali ja sam sa originalnog zapisa skinuo kopije a kod mene je originalni zapis časni Sude.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, niste ga predali niti u njega može da se izvrši uvid, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da. Predao sam kopije i kopije postoje. Postoji u transkriptu da sam predao, ovaj, ove kopije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SUDIJA MEJ: Gospodine Aga, hoćete li da nam pomognete, molim vas? Mi ovde imamo rukom pisan tekst koji je priložen uz dokazni predmet 609, tabulator 3. Je li to ovo o čemu se radi?

TUŽILAC AGA: Da, to je rukom pisan dnevnik koji je uvršten.

SUDIJA MEJ: U redu, nema potrebe da se to sada dostavlja.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jeste vi dostavili kopiju upravo toga što sad držite u ruci ili to što ste zapisali u te tri odvojene beležnice posle i maknadno?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: I kopiju ovoga i kopiju tri beležnice. Ja sam sve kopije dostavio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja vas pitam jer ja nisam dobio ni kopiju toga ni kopiju te tri beležnice. A recite mi da li ste u tim prepisanim beležnicama naveli i događaje od pre 15. jula 1992. godine?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, i ono što se dešavalo i pre nego što ste počeli da vodite taj svoj dnevnik u, 28. avgusta, kako kažete, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da. Iz mog sjećanja, koliko sam se mogao sjetiti. Počeo sam, počeo sam ga voditi negdje od sela Ravnog, kad je sravnjeno selo Ravno, pa preko Bijeljine, Sarajeva. Tu sam samo ukratko opisao kako je sve krenulo tamo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, vi u istom ovom pasusu navodite kako je vaš dnevnik opsežan i kako sadrži podatke kojih nema u izjavi, istovremeno tvrdite kako vaša izjava sadrži podatke kojih nema u dnevniku. O čemu se onda radi?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Mislim da ste vi, da vi pogrešno postavili, il' meni postavljate pitanje il' nešto želite meni pogrešno reći. Ja dnevnik prvo sam, stojim iza toga da sam rekao sudijama da je moj dnevnik tek toliko, da on ne sadrži ni 10 posto u istrazi, da on ne sadrži ni 10 posto onoga šta se meni dogodilo i šta se događalo u Sanskom Mostu, to je pod broj jedan. Pod broj dva, u taj dnevnik nisam mnoge stvari htjeo upisati, jer taj dnevnik nije pisan ni kad je, nije se znalo ništa ni za Hag (The Hague). Nisam ga pisao za javnost. Na naslovnu stranu mog dnevnika stoji: "Samo da naša unučad ne zaborave," a mnoge stvari koje su se meni događale ja nisam pisao iz tog razloga što nisam htjeo da moja unučad znaju šta sam sve ja preživio, sve. Jer bi tako još više mržnje, časni Sude, unio u ono šta se je meni sve događalo, a gospodine Miloševiću ako insistira da mu samo jedan dio citiram, da mu kažem samo jedan dio, recimo zašto nisam htjeo, ali bi to molio da pređemo na privatnu sjednicu, pa bi samo jedan dio od toga rekao, samo jedan kratki dio šta sam preživio, a zašto to nisam napisao.

SUDIJA MEJ: U redu.

(privatna sednica)

sekretar: Prešli smo na javnu sednicu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Zuliću, moje pitanje je bilo vezano isključivo za citat iz vaše izjave u kome kažete: "Moj je dnevnik opsežan i sadrži detalje kojih nema u mojoj izjavi. Moja izjava sadrži stavke kojima sam bio očevidac a kojih nema u mom dnevniku".

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da ne piše da je moj dnevnik opsežan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja čitam ovo što piše: "Moj je dnevnik opsežan i sadrži detalje kojih nema u mojoj izjavi," to vam čitam sa druge strane vaše izjave. U stvari je to prva strana samo je označena brojem 2, izja-

va svedoka u drugom pasusu, predposlednja rečenica ili pretpretposlednja, četvrti red odozdo: "Moj je dnevnik opsežan i sadrži detalje kojih nema u izjavi a moja izjava sadrži stavke kojima sam bio očevidac, a kojih nema u mom dnevniku". Pročitao sam vam celu rečenicu, od velikog slova do tačke. Ja nemam drugi osnov za ispitivanje, osim vaše izjave, gospodine Zuliću.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja čujem da stoji ovdje, međutim ako se pogleda, ja ove, sigurno bi trebalo biti neopsežan, jer ja sam i prekjuče kad sam bio sa tužiteljem, rekao da je u mom dnevniku tek toliko napisano i vjerovatno sam ja čitajući ovo preskočio. Međutim, u, u transkriptu od prošlog suđenja postoji da sam ja tačno rekao doslovice u transkriptu sa prošlog svjedočenja da je moj dnevnik tačno toliko, tek toliko, samo da, da moja unučad ne zaborave i da ja nisam ništa u detalje opisivao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću. Vi u prvom pasusu na strani 14 navodite kako ste 29. avgusta kad su u Manjaču stigli zatvorenici iz Prijedora, prestali da vodite dnevnik, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Međutim, u predmetu koja ja zbog vas, gospodine Mej, ovde navodim ET 98-30/1-5, to je 20, paragraf 20 od 2. novembra 2001. godine, *Predmet Kvočka* se kaže da je ...

SUDIJA MEJ: Sačekajte. Ako budete čitali, onda molim vas da čitate sporo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Stoji da je, i to je utvrđeno vašom odlukom ili odlukom vaših kolega, kao neka činjenica, da je 1466 lica sa područja Prijedora sprovedeno u Manjaču 6. avgusta 1992. godine. Vi govorite o zarobljenicima koji su, kako kažete, 29. avgusta stigli iz Prijedora i da ste onda prestali da vodite dnevnik.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ovde sam ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U ovom predmetu piše 6. avgusta. Šta je tačno, gospodine Zuliću?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno je da je 19., ne 29., 19. il', 19. avgust, vašar u Sanskom Mostu i tada su nama obećali, kao proćulo se da će doći autobusi po nas, da se raspušta logor Manjača. Ovo je tačno, a 6. avgusta nisu došli, a 29. avgusta su došli zarobljenici iz opštine Sanski Most koji su bili zarobljeni u Prinsku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali po tome ispada da je ovo šta je ovdje navodno utvrđeno i navodno presuđeno o 6. avgustu, netačno.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja to ne znam, ja to nisam. Jesam li ja to izjavio?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, niste izjavili, ali znači nisu 6. avgusta došli. Prema tome vi ste očevidac bili.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja sam, ja vam govorim šta ja znam, jer je 19. avgust vašar bio u Sanskom Mostu i tad su vikali da ćemo mi i došli su naveče, onaj, autobusima i nis, nismo, nismo znali koliko ih ima, ni ništa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Recite mi bar onda od kad do kad ste vi uopšte vodili taj svoj dnevnik? Od kog datuma do kog datuma? Moželi se to utvrditi?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: U ovom momentu tačno, ja kažem negdje do kraja avgusta. U stvari pisao sam ga koliko sam imao vremena pošto, ovo ću časni Sude objasniti. Ja sam počeo od, u dnevniku, u malom bloku sam pisao samo događaje u Sanskom Mostu. Tu imaju pozada i datumi, a dnevnik kad sam otiš'o u Keln (Koln) u Njemačku (Germany), tamo sam pošto sam, negdje sam otiš'o za Božić i nismo imali ništa radit, mislim uzeo sam dnevnik i počeo da pišem. Počeo sam da pišem od sela Ravnog po mojim sjećanjima i pisao sam negdje do kraja avgusta kada sam ja otiš'o iz Kelna iz kasarne u transfer, više nisam, zaposlio sam se i više nisam imao vremena to, moje sveske, da pišem.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to ste znači pisali u Kelnu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ovo je pisano u Kelnu od ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Od Božića 1992. godine do negdje kraja januara 1993. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, hvala vam na tom objašnjenju, gospodine Zuliću. Vi na trećoj strani, u prvom pasusu tvrdite da su Muslimani i Hrvati koji su odbijali da idu na ratište otpušteni s radnih mesta, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li vam poznato recimo da je fabrika ovih, kako se zove, "Splonum", to je valjda ciglana, radila punim kapacitetom i da niko nije otpušten čak i da je u jesen 1991. godine u njoj radilo mnogo više Muslimana nego Srba?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Zato što su Srbi išli tamo na, ali su otpušteni radnici koji su bili rukovodioci, a Muslimane su zadržali da rade, zadržavali ovi, fizička radna snaga da radi tu ali rukovodioci, koji je bio recimo, rezervni kapetan, koji je bio rezervni podoficir, rezervni oficir i nije htjeo ići u Hrvatsku na ratište, ti su otpušteni. Recimo Ramo Nalić je ostao i dalje radeći, ali je išao u Hrvatsku na ratište, Ahmet Hadžić je ostao i dalje radeći, ali je išao u Hrvatsku na ratište.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je li tačno da je u toj fabrici u jesen 1991. godine radilo više Muslimana nego Srba?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja vam sad kažem da je tačno. Međutim, ni rukovodioca i oni koji su bili oficiri koji je bio Musliman, oficir ili podoficir, nije htjeo raditi, on je bio otpušten, primljen je drugi koji nije bio oficir ili podoficir. I to je normalno. I u rudniku je radilo isto ljudi Muslimana nego Srba, međutim svi koji su bili stariješine su mahom otpušteni zbog toga samo što su bili Muslimani, što nisu htjeli ići na ratište u Hrvatsku.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Na šestoj strani u trećem pasusu vi pominjete kako je radio "Srna", "Sana" 26. maja 1992. godine, pozvao pripadnike Zelenih beretki, čak ih je i poimenično prozvao, da predaju oružje, je li tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi takođe poznajete sva ta imena. Jeste ih zapamtili iz tog radio poziva ili su vam imena tih lica inače poznata?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ta su meni imena lica tih poznata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I oni su bili pripadnici Zelenih beretki, je li tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nisu bili pripadnici Zelenih beretki i nisu ni imali oružje. Da vam kažem, časni Sude. Proziva se Nihad Ključanin iz sela Trnava da donese top iz Trnave, a to je džamijski bio top i znate li koliki je bio taj top dok ga je čovjek na taksicu od bicikla dotjerao u policiju i taj je čovjek završio na Manjači. Na taksicu od bicikla, jer to je bio top koji kad je

Bajram ili kad je nešto, napuni se barutom, odljeven je od bronze i tad se sa njim pomoću fitilja pali, palio onaj barut i zato se u nas kaže Muslimana: "Top puk'o, Bajram proš'o".

SUDIJA MEJ: Vi ste već dobili dopunskih sedam minuta, gospodine Milošević. Možemo da vam damo još pet i onda ćete imati ukupno sat i po za unakrsno ispitivanje ovog svedoka, to je više nego dovoljno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, pošto kažete prozivali su, ja sam se pozvao na vašu izjavu da su prozivali preko Radija Sane pripadnike Zelenih beretki. Je l' vama poznato da je već 1991. godine Patriotska liga 103 opštinska štaba u 106 opština, koliko je tada bilo u Bosni i Hercegovini? O tome piše i Sefer Halilović u svojoj knjizi.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, ja nisam čitao knjige Sefera Halilovića, to je pod broj jedan. Pod broj dva, stvarno mi to nije poznato nit je, ja ne znam da je u Sanskom Mostu bila Patriotska liga.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, pošto tvrdite da nije bilo Zelenih beretki, ko je 27. maja 1992. godine napao jedinice vojske Republike Srpske u mestu Hrustovu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Hrustovo i Sanski Most su 15 kilometara gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' znate ko ih je napao onda?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Napali ih mještani. U stvari, nisu oni njih napali, ali ja moram ovo pojasniti. Vojska, Jugoslovenska vojska je blokirala selo Hrustovo, Vrpolje, Kljevce i krenuli su po selima ubijati civilno stanovništvo, međutim, ti mještani nisu predali oružje i niko nije od vojske poginuo za moje znanje. Pazite, za moje znanje, koliko ja znam, onaj, jer to što je bilo naoružanih civila i civilnog stanovništva, žena i djece, povuklo se u šumu koja se zove Golaja. Pazite, ovo sam čuo, ovo ja nisam vidio. Međutim, oni su zašli po selu, a šuma Golaja je tri kilometra od Vrpolja i Hrustova, ali oni su zašli po selima zato što su znali da se, da se jedan dio civilnog stanovništva sa 200 naoružanih ljudi povukao u šumu. Ovo sam čuo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Ne znate ko je napao na ove jedinice vojske Republike Srpske u Hrustovu i ne znate ništa ni da je bio taj napad, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ovo, ja ne znam da je poginuo tamo iko i kako je tamo bilo ja ne mogu odgovoriti kad ja nisam bio. Odavde je Hrustovo 18 kilometara. Ja tu nisam bio i ja to ne mogu odgovoriti na to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro ...

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Znam da niko nije poginuo, jer da je iko poginuo oni, Srbi su preko radija, ja vama moram ovo, časni Sude, objasniti, preko radija rekli: "Ako pogine jedan srpski vojnik, biće streljano 100 civila". Ovo preko radija, jer je Dragan, radio reporter, svaku borbu propratio fudbalsku utakmicu znate. "Te evo zelenih", u Sanskom Mostu kad je bio napad, ja se vraćam malo nazad, u Sanskom Mostu, te "evo Zelenih beretki ovdje napadaju, te evo Zelenih beretki ovdje napadaju". Ovaj tačno poimenično koji oficir gađa sa kojeg topovskog oružja, poimenično. Koja jedinica, koja baterija. I to je meni izgledalo, mi smo morali slušati kad je počeo napad, mi smo slušali radio. Morali smo to slušati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, vi kažete da je prenosio kao fudbalsku utakmicu i da govori o tome odakle sve napadaju Zelene beretke, je l' tako?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bez obzira da li su Zelene beretke ili nisu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: To govorim za Mahalu. Tako gdje su god rekli da napadaju Zelene beretke, kažu, na primjer, recimo u selu Skucani Vakuf napadaju Zelene beretke, mi smo odmah znali u istom momentu da, da će to selo biti napadnuto ili Trnova, da će to biti napadnuto selo i da će biti spaljeno, zato što je prvo Trnava spalita, kažu ima Zelenih beretki i onda su oni topove, tenkove i sve je selo spaljeno. Selo je, selo je totalno spravnjeno, 1995. godine selo je nije bilo ni, ni, ni kamena od sela.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je l' tu bilo napada Zelenih beretki ili nije bilo napada Zelenih beretki? Je l' taj što je prenosio kao fudbalsku utakmicu lagao kad je prenosio ili su Zelene beretke napadale sa tih mesta kako je on to prenosio? Samo mi to kažite, je li to bilo tačno ili nije?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Nije bilo tačno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. A ko je 29. marta napao jedinice vojske Republike Srpske kod Vrpolja?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Prvo, ja sam već jednom rekao da ih niko nije napao, nego su oni napali, jedinice i to ne srpske vojske, nego jugoslovenske vojske. Ne srpske, nemojte to mješati. Srpska vojska je operisala kad prođe Jugoslovenska narodna armija. Jer JNA je imala, koliko ja, i paravojne formacije su operisale i pljačkale. JNA je imala petokraku, al' su to oni vjerovatno zaboravili skinuti, petokraku sa glave.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. U to vreme o kome vi govorite već je bila formirana Vojska Republike Srpske, zato vas i pitam o napadu na jedinice Vojske Republike Srpske.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, onda su oni vjerovatno zaboravili, te jedinice, skinut petokraku s glave.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Možda nisu želeli neki da skinu petokraku.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: E, to ja ne znam. To vi morate njih pitati.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Zuliću, neću da vas o tome pitam, ali ovo što ste rekli kako je neko objavio da će za jednog poginulog da streljaju...

SUDIJA MEJ: Ne. Ovo će biti vaše poslednje pitanje. Već ste prešli preko vremena koje vam je određeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Mej, mislim da je jasno ako ja ispitujem svedoka koji kaže da mu obe izjave nisu tačne, a da je to osnov mog ispitivanja, da ja u stvari ne mogu da ga ispitam. Maločas ste rekli jednu stvar koja je poznata iz Drugog svetskog rata, kad su Nemci zaista streljali 100 talaca za jednog ubijenog vojnika. Kako možete to da imputirate Vojsci Republike Srpske ili, ili Srbima ako hoćete da kažete ...

SUDIJA MEJ: To nije prikladno pitanje za svedoka. To je jedno diskutabilno pitanje i ako vi želite to da iznesete, možete to da uradite kada vi budete iznosili dokaze, ali to nije prikladno pitanje. Izvolite, gospodine Kej (Kay).

PRIJATELJ SUDA KEJ – PITANJE: Gospodine Zuliću, ja ću vam sad postaviti pitanja o nečemu što se nalazi u transkriptu vašeg svedočenja kad ste prošli put svedočili i vaš dnevnik kao i izjava koju ste dali 14. juna 2001. godine, a to se sve tiče događaja kada su ljudi bili zaklani. Dakle, postaviću vam pitanja o svakom dokumentu pojedinačno. Sada prvo da pogledamo transkript i to stranu 6098, dokazni predmet 609, tabulator 1. Ja mislim da nema potrebe da se to stavlja pred svedoka, zato što će verovatno biti potrebno suviše dugo. Vi ste opisali kad ste svedočili u drugom predmetu 17. juna 2002. godine da su ljudi bili zaklani, dakle, presečeni su im bili grkljani i u onom trenutku kad su i vas trebali da zakolju, to sad stoji na strani 6910, glas koji ste prepoznali rekao je: "Simo, ostavi ga na miru," i to je bio Rašula, a onda vam je prišao jedan čovek i stavio vam pištolj u usta, a onda je jedan drugi čovek prislonio pištolj uz vašu glavu i vi ste mislili da su pucali iz tog pištolja. Dakle, to svedočenje, kad ste svedočili u drugom predmetu prošle godine, je li to bio tačan opis onoga što se desilo vama, kad ste opisali kako su ti ljudi bili zaklani pored groba?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: 90 posto slučajeva, to prvo nije bilo 14. nego 22. juna. U 90 posto, jer ja sam iz sjećanja govorio, tačno je da mi je gurao pištolj i ovo nisu, časni Sude, moji zubi naprijed i da je polomljeno i da su oni govorili da će nas pokrstiti, da sam prepoznao glas čovjeka koji je rekao da me pusti. Ja nisam rekao da je, šta mi je Macura, recimo na primjer, Gojko rekao. To nisam rekao, nisam bio ni pitan. tu ima diferencije, jer je i Macura Gojko rekao isto da mene ostave, da me moraju ispitati za oružje. To sam samo dodao na ono što sam rekao još, jer meni moje dnevnike nikad i nikad mi neće bit zadovoljstvo čitati.

SUDIJA MEJ: Samo da razjasnimo jednu stvar. Simo, koji se ovdje spominje, postoji jedan Simo Simetić i čini se da je to možda on taj čovek koji se pominje kada se kaže da su ljudi rekli: "Simo, ostavi ga na miru". Recite nam, molim vas, gospodine Zuliću, ko je taj Simo ovde?

SVEDOK ZULIĆ: Taj Simo je bio čovjek koji je bio mesar i nije bio psihički, ni prije rata nije bio psihički stabilna ličnost. Znači, nije bio ni prije rata sta... stabilna ličnost.

SUDIJA MEJ: To znači nije Simo Rašuo nego Simo Simetić. U redu.

PRIJATELJ SUDA KEJ – PITANJE: Idemo sada na dnevnik. To je tabulator 3 dokaznog predmeta 609. Ja ću sada pogledati stranu 7 u engleskom prijevodu. U tom dnevniku kažete da su vas odveli na jedno mjesto gdje su vam dali pijuk i zatim kažete: "Macura je stavio pištolj u moja usta, a Mandić na čelo, Maonić na čelo," i zatim kažete da je odjeknuo pucanj i u sledećem paragrafu kažete da je Macura izvukao pištolj iz vaših usta i time vam izbio zube i zatim nešto niže, dolje na istoj stranici pišete da ste shvatili da je počelo klanje, zato jer ste čuli krikove i krkljanje i tupe udarce. I zatim opisujete Simu i rezanje vratova. I zatim, to je sada strana 8 na engleskom jeziku: "Jedan glas je rekao - Dosta", i osam redova niže: "Dosta za danas". Zatim kažete da ste primili udarac odpozadi, mislili ste da je na vas došao red, okrenuli ste se, ali su vas onda odveli. Ovaj je redosled događaja u vašem dnevniku je sljedeći: na početku su vam stavili pištolj u usta i tada je došlo do rezanja vratova, za razliku od onoga šta stoji u transkriptu vašeg svjedočenja, a to je, da su prvo rezali vratove, a da su vam tek onda stavili pištolj u usta. Koji je točan redosled događaja?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja i danas kad odgovoram možda se neće poklopiti sve što je bilo u mom dnevniku, neće se, da, jer ja kažem ja svoj transkript nisam čitao. Ja sam pokušao tu biti što kraći kad sam davao izjave i da što bezbolnije prođem, jer vi mene praktično sada provodite kroz istu stvar kroz koju sam prošao i ja mogu odmah, mislim, moram odgovoriti, dužan sam, da kad bih pročitao dnevnik i moju izjavu, a vi ste mi je pomenu li, ja bih se vjerovatno korigovao, međutim ja svoj dnevnik nikad do danas nisam ni uzeo da pročitam kako sam ga napisao, tako da postoji mogućnost da sam ja rekao obrnutim redom. to sebi dozvoljavam.

PRIJATELJ SUDA KEJ – PITANJE: Pogledajmo onda sada vašu izjavu od 14. juna 2001. strana 10 na kojoj se opisuje isti incident. U drugom paragrafu na engleskoj verziji kažete mi: "Dali su mi pijuk," kažete zatim da ste morali iskopati vlastiti grob i u sljedećem paragrafu opisujete kako ste kopali i zatim u predzadnjem paragrafu koji počinje reječima: "Kad sam završio kopanje, morao sam stati ispred rupe, okrenut licem prema jami, a onda sam začuo krikove i viku". Zatim opisujete kako je Simo Simetić, mesar, prezeo vratove ljudi koji su stajali kraj groba i zatim kažete: "Kad je došao na mene red, stavio mi je nož pod vrat i tamo ga držao. Pomicao gaje malo da mi zareže kožu. Počeo sam krvariti," i zatim opisujete kako vam je došao Macura, kako vam je otvorio usta silom, ugurao pištolj i kako ga je izvukao i time vam slomio zube. Nakon toga vam je stavio pištolj na čelo i ispalio jedan metak

kroz vašu kosu. To je još jedna različita verzija istog incidenta. Kada ste govorili o tome kako ste dali vaše predhodne izjave, odgovarajući na prvo pitanje gospodina Miloševića, rekli ste da je ova izjava lažna. Zašto ste vi ispričali različite verzije ovog incidenta, u transkriptu sa suđenja, u vašem dnevniku i u vašoj izjavi?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja prvo nisam rekao da je iz transkripta sa suđenja, ovaj, izjava lažna. To nije i, i, ili sa suđenja ili ovo. Ja sam rekao da sam dao našoj policiji te izjave koje, a ovo nisam rekao da su ove, transkript sa suđenja i ova izjava. Ja sam rekao da postoji mogućnost da sam rekao nešto, kako da kažem, što, jer ja moj dnevnik nisam čitao, međutim, nakon 10 godina kad se daje izjava o istoj stvari, to se ne može dati u 90 posto il' 99 posto, ni u 100 posto tačnoj izjavi. Jer tu je velika razlika nakon 10 godina ili 11 ili danas kad dajem izjavu. Evo, danas kad pričam o tome, ja već neću sigurno reći obje stvari, kako da kažem, neću se sjetiti na obe stvari koje sam preživio. Možda je samo u tome, časni Sude, razlika. Da se čovjek koji takve stvari preživi, vrlo brzo dekoncentriše i, i kako bih reko, počne se tresti, jednostavno, jedno, jednostavno ne možeš se skoncentrisati da, ja više ne mogu da se skoncentrišem jer on mene pokušava provoditi kroz ono što sam ja prošao.

PRIJATELJ SUDA KEJ – PITANJE: Da li je ispravno da ste vi, u izjavi tužiocu, rekli da vam je vrat krvario zato jer je neko povukao nožem preko vašeg vrata?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, zatvorite sjednicu, ja ću gospodinu pokazati neke stvari koje stoje i danas, koje su vidljive.

SUDIJA MEJ: Prihvaćamo da su te stvari vidljive. Gospodine Kej, mislim da ne možemo više na tome da insistiramo.

PRIJATELJ SUDA KEJ: Nemam više pitanja, časni Sude. Možda bi izjavu od 14. juna trebalo uvrstiti u spis, kao dodatni dokument dokaznog predmeta 609, kao i onu drugu izjavu datu bosanskoj policiji.

SUDIJA MEJ: U redu.

sekretar: To će biti tabulator 12, dokaznog predmeta Tužilaštva 609.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Aga.

DODATNO ISPITIVANJE: TUŽILAC AGA

TUŽILAC AGA – PITANJE: Hvala. Gospodine Zuliću, želim da vam postavim nekoliko pitanja kako bismo razjasnili izvesnu zabunu koja je, čini se, iskrsla u vezi vaših izjava. Te su izjave sada deo dokaznog predmeta u tabulatoru 12. Molim vas da sada pogledate izjavu koju ste dali bosanskoj policiji. Mislim da je ona već pred vama. To je izjava, imate li tu izjavu, časni Sude?

SUDIJA MEJ: Da. Mislim da da.

TUŽILAC AGA: To je izjava za koju ste ranije rekli da je netačna.

SUDIJA MEJ: Da, imamo.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Na početku ove sjednice pokazao sam vam jedan komad papira, koji je takođe ušao u spis i na tom papiru stoje dvije ispravke u vezi s time da vas je ispitao Crveni krst, a ne doktor i da ste bili tučeni u štali, a ne u sobi. E sada, ako izuzmemo ove dvije ispravke, da li je izjava koju sad imate pred sobom inače tačna? Naravno, možda ona ne sadrži sve ono što ste vi iskusili i sve ono što ste nam rekli.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jedan mali, manji dio je tačan i to je tako. Mene nisu pregledali oni doktori, nego doktori Međunarodnog crvenog križa, što se na kraju krajeva može prekontrolisati. Ja imam obaračku karticu i moj broj obaračke kartice, što se može prekontrolisati u Ženevi (Geneva).

(privatna sednica)

sekretar: Sada smo na otvorenoj sednici.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Da li je ta izjava tačna ili netačna? Izgleda da je došlo do izvjesne konfuzije. Dakle, ova izjava koju sada gledate, to je izjava dana ovom Sudu 14. juna 2001. godine.

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Je l' treba sve da pročitam ili ...

TUŽILAC AGA – PITANJE: Ne, ne, ja vas samo pitam da li je, suštinski govoreći, ta izjava uopšteno tačna?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC AGA: To je sve što sam žele da razjasnim u vezi sa izjavama, jer izgleda da je došlo do nesporazuma.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Mej?

SUDIJA MEJ: Da, gospodine Milošević?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Svedok je pitao da li treba sve da pročita ili ne da bi rekao da li je izjava tačna ili ...

SUDIJA MEJ: Ne. Naravno da ne treba trošiti vreme da sada čita celu izjavu. On je odgovorio da je izjava uopšteno tačna. Molim da idemo dalje.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Ostavimo sad po strani te izjave. Vi ste, odgovarajući na pitanja optuženog, rekli i to sasvim jasno, da su Srbi pobjegli iz Sanskog Mosta, da tamo nisu proterani. Koje godine je to bilo?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: 1995. godine.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Zašto su pobjegli?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Pa, pošto je Armija Bosne i Hercegovine oslobodila Ključ, Petrovac, oni su pobjegli, sa svojom vojskom otišli. Zašto su pobjegli, ja to ne znam.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Dakle, da li se tu radilo o oružanoj borbi ili se radilo o civilima?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: U Sanskom Mostu. Ja govorim da su civili pobjegli. Civili iz Sanskog Mosta, u Sanskom Mostu tad nije bilo borbi između vojski. Tamo, koliko sam ja čuo, ja to ne znam, ja nisam bio tamo, čuo sam da su bili šešeljevci, arkanovci. Čuo sam da im je bio štab u domu mjesne zajednice Pobrežje. Ovo sam čuo i kad je oslobođen Ključ, Petrovac i kad su muslimanske il' Armija Bosne i Hercegovine kad je stigla na Palanku, oni, i armija i civili su se povukli.

TUŽILAC AGA – PITANJE: Gospodine Zuliću, da li su arkanovci 1995. godine počinili neke zločine u Sanskom Mostu?

SVEDOK ZULIĆ – ODGOVOR: Ja nisam bio tamo, ali ono što je vidljivo, Arkanovci su iz mog sdela odveli 18 ljudi uz pomoć Pere Gavrinog. On im je govorio gdje su Muslimani, u kojoj su kući Muslimani u kojoj Srbi, jer toliko je bilo Muslimana u selu i oni su zašli i pokupili i odveli su ih. Ti su ljudi streljani između Šehovaca i Sasine. Ne samo iz Pobrežja, nego iz Šehovaca, iz Trnave, u stvari, sve ono što im je služilo kao radna snaga da kopaju rovove i to. Oni su muškarce pobili, a žene i djecu smjestili u selo Šehovac i poslje, prije nego što su napustili Sanski Most, žene i djecu su transportovali za Zenicu ili Travnik, zavisi gdje su koji kovoju ...

TUŽILAC AGA: Hvala. Hvala, gospodine Zuliću, nemam više pitanja.

SUDIJA MEJ: Gospodine Zuliću, time je vaše svedočenje završeno. Izvinjavam se, ne. Imamo još jedno pitanje za vas.

SUDIJA KVON: Gospodine Zuliću, kad vam je optuženi postavljao pitanja, pitao vas je, između ostaloga, da li ste govorili istinu kad ste davali ove dvije izjave. Jednu bosanskoj policiji, drugu istražiteljima ovog Suda. Citiraću pitanje: "Jeste li govorili istinu u obe izjave?" Vi ste odgovorili: "Ne". Pitanje: "U kojoj izjavi ste rekli istinu, a u kojoj niste?" Vi ste odgovorili: "Nisam rekao istinu ni u jednoj," i zatim ste naveli razloge na privatnoj sednici i rekli ste isto tako da niste rekli istinu haškim istražiteljima. Dobro, da li je to greška ili nešto drugo? Možete li to da mi objasnite?

SVEDOK ZULIĆ: Mislim da je to, mislim da je to greška, jer haškim istražiteljima sam rekao istinu. Al' dvije izjave sam ja dao našoj policiji, samo to više ne mogu, ne mogu javno reći. Zato je ispalo, zato je ispalo ...

SUDIJA KVON: U redu. Dobro. Dovoljno. Hvala.

SVEDOK ZULIĆ: Obe izjave našoj policiji, gotovo je, u obe izjave našoj policiji da nisam reko istinu.

SUDIJA KVON: A ono šta je netačno ispravljeno je u ovoj ispravci za koju su se pobrinuli zastupnici Tužilaštva, da li je tako?

SVEDOK ZULIĆ: Da.

SUDIJA KVON: Hvala.

SUDIJA MEJ: Time je vaše svedočenje završeno. Gospodine Zulić, hvala vam što ste došli da svedočite na Međunarodni sud. Sada možete da idete.

TUŽILAC AGA: Časni Sude, izvinjavam se što prekidam, međutim, ima nešto čega se nisam dotakao, a to su dnevnici pisani rukom. Oni su obelodanjeni 1. juna 2002. godine i mora da su u posedu optuženog. Izvinjavam se zbog toga.

SUDIJA MEJ: U redu. Hvala. Idemo sad na sledećeg svedoka. Izvolite, gospodine Sakson (Saxon).

TUŽILAC SAKSON: Dobar dan. Tužilaštvo poziva svedoka B-1021.

SUDIJA MEJ: Čini mi se da morate još nešto da kažete, zar ne?

TUŽILAC SAKSON: Da. Jednu stvar treba razjasniti i molim da zato pređemo na privatnu sednicu, zato što se radi o zaštitnim merama za svedoka.

(privatna sednica)

sekretar: Časni Sude, samo smo na otvorenoj sednici.

SUDIJA MEJ: Svedočenje sledećeg svedoka biće na privatnoj sednici.

(privatna sednica)